

**Skupina poslank in poslancev Državnega zbora
Danijel Krivec, prvopodpisani poslanec
Šubičeva 4
1000 Ljubljana**

Ljubljana, 8. maj 2019

**REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE
Beethovnova ulica 10
SI - 1001 Ljubljana**

ZADEVA: Zahteva za oceno ustavnosti tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19).

Na podlagi druge alineje prvega odstavka 23.a člena Zakona o ustavnem sodišču (Ur. l. 64/07 - ur.p.b. in 109/12 - ZUstS) skupina 34 (z besedo: štiriintrideset) poslank in poslancev vloga zahtevo za oceno ustavnosti tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19).

in predlaga Ustavnemu sodišču, da:

- 1. zaradi nastanka težko popravljivih posledic takoj zadrži izvrševanje tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člen, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19);**

- 2. ugotovi, da so tretji in sedmi odstavek 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugi stavek prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19) v neskladju z 2., 8., 14., 15., 22., 23., 35., 36. in 153. členom ustave;**
- 3. razveljavi tretji in sedmi odstavek 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugi stavek prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19);**
- 4. ter Vladi in Državnemu zboru naloži uskladitev tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19) z Ustavo Republike Slovenije v roku 2 mesecev.**

I. Procesne predpostavke

1. Legitimacija

1. Na podlagi druge alineje prvega odstavka 23.a člena Zakona o ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 - ur.p.b. - v nadaljevanju: ZUstS) lahko tretjina poslancev Državnega zbora z zahtevo začne postopek za oceno ustavnosti oziroma zakonitosti predpisa.
2. Državni zbor je na 6. redni seji dne 26.3.2019 sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju: zakon), ki vsebuje na novo določene oblike vabljenja oseb k policiji, ki zmanjšujejo jasnost ureditve ter nadzorstveno pritožbo (tretji in sedmi odstavek 148. člena zakona), večji intenzivnost poseganja v komunikacijsko zasebnost (149.b člen zakona), nejasno uporabo ukrepa pridobivanja podatkov v prometu v zvezi s komunikacijo osumljenca in nekaterih drugih oseb (149.c člen zakona) in tudi dopolnitev prvega odstavka 216. člena zakona z naslednjo vsebino: »Če tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskuje, ali njegov zastopnik ni dosegljiv, mu postavi sodišče pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov, hišno preiskavo pa opravi preiskovalni sodnik.«, ki je v nasprotju z določbo ustave, ki ureja nedotakljivost stanovanja in je zato v navedenih delih protiustaven, saj krši 2., 8., 14., 15., 22., 23., 35., 36. in 153. člen ustave.

3. Ta zahteva, v skladu z 23.a členom ZUstS, tako zatrjuje neustavnost drugega stavka prvega odstavka 216. člena zakona. Gre za predpis v smislu 23.a člena ZUstS, zato je Ustavno sodišče Republike Slovenije pristojno za presojo njegove ustavnosti.
4. Zahtevo za presojo ustavnosti vlaga 34 (z besedo: štiriintrideset) poslancev, katerih seznam s podpisi je priložen tej zahtevi. Poslanci, ki vlagajo zahtevo niso med tistimi, ki so na 6. redni seji Državnega zbora dne 26.3.2019 glasovali za zakon. Zakoniti predlagatelj iz 2. alineje 23.a člena ZUstS, ki izpolnjuje pogoj tretjine poslancev Državnega zbora, s svojo zahtevo torej izvirno uveljavlja neustavnost zakona, kateremu je vseskozi nasprotoval.
5. S tem ta zahteva za presojo ustavnosti in zakonitosti izpolnjuje vse procesne predpostavke za svoj sprejem v obravnavo v postopku pred Ustavnim sodiščem.

II. Utemeljitev zatrjevane neustavnosti izpodbijane določbe

a) Neustavnost tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19)

6. V skladu s 160. členom ustave je Ustavno sodišče pristojno za odločanje o skladnosti zakonov z ustavo. Zakon v tretjem odstavku 148. člena na novo določa oblike vabljenja oseb k policiji. Spremenjeni tretji odstavek 148. člena izrecno določa, da policija vabi osebe k sebi zato, da od njih zbere obvestila in podatke, ali da jih zasliši. Ker ta dva razloga nista različno obravnavana pri načinih vabljenja, se zastavlja vprašanje o razlogih, zakaj je potrebno izrecno določati, da policija osebe vabi zaradi omenjenih razlogov. Do sedaj veljavna ureditev je bila glede tega dovolj jasna in določna. Spremenjeni tretji odstavek 148. člena vzbuja še dodatna vprašanja, kar zmanjšuje jasnost in določnost ureditve. Poleg pisnega vabila se na novo omogoča tudi ustno, telefonsko in elektronsko vabljenje. Med novimi oblikami je pisnemu vabilu še najbolj podobno vabilo po elektronski poti, saj je ravno tako zapisano, le da je podano po elektronskem mediju. Ne glede na to se lahko v zvezi z njimi zastavlja vprašanje pristnosti in informacijske varnosti, kar je potrebno ustrezno upoštevati zlasti na izvedbeni ravni. Z vidika pravic oseb, ki se vabijo, pa sta sporni obliki vabila, ki sta po naravi ustni. Tako neposredno ustno kot telefonsko vabljenje sama po sebi ne pustita za seboj fizičnega dokazila o danem vabilu, ki je bil nedvoumen. V zvezi s tem se zastavljajo različna vprašanja, povezana z dokazovanjem obstoja ustnega ali telefonskega vabila, kakšen je učinek takšnega vabljenja, kako se dokazuje pravilnost takšnega načina vabljenja, v primeru telefonskega vabljenja, pa tudi problem istovetnosti vabljenih oseb. Vabilo, ki naj ustvari kakršnekoli procesnopravne učinke je smiselno le, če je dokazljivo, nedvoumno, naslovljeno na relevantnega naslovnika, opremljeno z ustreznimi opozorili in pravnim poukom zaradi varstva pravic vabljenega in ustrezno vročeno. Ustno in telefonsko vabljenje nista

vedno usmerjeni k relevantni osebi, na pravega naslovnika, obstoja velika možnost napake v identifikaciji, zato takšna ureditev ne sledi ustavnemu načelu zakonitosti in sicer določnosti predpisa ter tudi načelu sorazmernosti (2. člen Ustave RS). Isti učinek, katerega zasleduje predlagana rešitev, se lahko zagotovi drugače, tudi po prej veljavni ureditvi. Takšna ureditev je tudi v nasprotju z zagotavljanjem enakega varstva pravic (22. člen Ustave RS). Te razlike pa spremenjeno besedilo tretjega odstavka 148. člena zakona ne opredeljuje, razen glede prisilne privedbe. Kar pomeni, da bo potrebno v primeru ustnega ali telefonskega vabljenja osebe vabiti dvakrat – najprej ustno oziroma po telefonu, nato pa še izrecno z vsemi opozorili o prisilni privedbi, ker ustni ali telefonski način ne bosta učinkovala. Takšna predlagana določba ima zato nepredvidljive učinke za prakso in brez določne konkretizacije pomeni v bistvu zmanjšanje pravic osumljencev oziroma kasneje obdolžencev.

Po mnenju predlagateljev predmetne zahteve za oceno ustavnosti je ustavno sporna tudi neobrazložena in neutemeljena dopolnitev sedmega odstavka 148. člena zakona, ki ureja nadzorstveno pritožbo. Kot izhaja iz obrazložitve zakona naj bi sprememba bolj določno uredila možnost pritožbe. Po drugi strani pa je bilo iz primerjave s prej veljavnim besedilom razvidno, da je bila pravica do pritožbe dana enakemu krogu oseb in iz enakih razlogov. Tako, da sprememb glede možnosti pritožbe praktično ni. Dodatno je urejeno le postopanje državnega tožilca, ko odloča o tej pritožbi. Po tej spremembi pristojni državni tožilec pritožnika ustno ali pisno obvesti o svojih ukrepih zaradi pritožbe. Zakon posebej določa, da zoper takšno obvestilo ni dovoljene pritožbe ali upravnega spora. Gre za določbo, ki je pedagoške narave in zgolj ustvarja vtis o izjemnosti prepovedi, ki v nasprotnem primeru ne bi obstajala, in bi bila po sklepanju a contrario pritožba ali upravni spor lahko dovoljena. Menimo, da gre za neskladje z načelom pravne države, ker zakon v tem delu ni določen ter ustvarja možnosti različnih razlag, kar je še posebej nedopustno v zakonski ureditvi kazenskega postopka. Obenem se zastavlja vprašanje, katere ukrepe lahko izvede državni tožilec na podlagi pritožbe. V primeru nadzorstvene pritožbe je v obrazložitvi namreč navedeno, da je bila veljavna ureditev manj določna, s predlagano spremembo pa kljub temu ni predvidene konkretizacije ukrepov, ki bi jih pristojni državni tožilec smel oziroma moral izvesti v primeru takšne pritožbe. Stanje neurejenosti zakonske materije se z vsako novelo le še stopnjuje in ustvarja notranje neskladje, zato bi po našem mnenju zaradi zagotavljanja načela zakonitosti, določnosti in predvidljivosti zakonske materije (2. člen Ustave RS) moral biti sprejet nov zakon, ki ureja kazenski postopek.

7. Novo besedilo 149.b člena je v neskladju z Ustavo RS, načelom zakonitosti in sicer sorazmernosti (2. člen Ustave RS). In sicer po mnenju predlagateljev zahteve za oceno ustavnosti ne more prestati testa sorazmernosti, ker ne daje odgovora, ali zasleduje ustavno dopusten cilj. Predlagatelj zakona namreč ni ustrezno utemeljil razlogov glede razlikovanja med dokaznimi standardi v primerih izvajanja prikritih preiskovalnih ukrepov. Sporno je namreč vključevanje oseb iz drugega odstavka 149.a člena zakona, saj je za ukrepanje zoper njih v 149.a členu zakona določen višji standard kot je v 149.b členu. Za osebe iz drugega odstavka 149.a člena zakona se sme odrediti prikriti preiskovalni ukrep le izjemoma in če je mogoče utemeljeno

sklepati, da bi ukrep privedel do identifikacije osumljenca iz prvega odstavka 149.a člena zakona, po katerem pa se zahteva obstoj utemeljenih razlogov za sum, medtem ko je mogoče ukrepati po 149.b členu že zgolj ob podanih razlogih za sum, kar pomeni manjšo osredotočenost suma v zvezi s konkretno osebo in obstojem kaznivega dejanja. Razširitev možnosti za izvajanje prikritih preiskovalnih ukrepov tudi zoper te osebe bi morala biti posebej utemeljena, saj gre za večjo intenzivnost poseganja v komunikacijsko zasebnost teh oseb, kot je bilo doslej. Vsak poseg v zasebnost mora biti ustrezno utemeljen, da je mogoče oceniti njegovo sorazmernost. Če poseg v pravice teh oseb ni sorazmeren, gre za kršitev načela sorazmernosti oziroma prepovedi čezmernih posegov v človekove pravice iz 15. člena Ustave RS.

Zakon je v tem delu v nasprotju tudi z 2. členom Ustave RS, načelom zakonitosti in sicer določnosti predpisa. Po mnenju predlagateljev zahteve za oceno ustavnosti bi bilo potrebno podrobneje določiti, kaj vse se šteje za relevanten podatek po prvem členu 149.b zakona. Iz ureditve, da mora preiskovalni sodnik v odredbi opredeliti kategorije podatkov, ki jih zahteva, po mnenju predlagateljev zahteve za oceno ustavnosti izhajajo, da gre lahko za ožji krog vrst podatkov, kot naj bi jih zajemal izraz »relevantni podatki«. Če ta izraz ni določen, ni mogoče zanesljivo vedeti, ali bo preiskovalni sodnik v odredbo vključil katere izmed teh »relevantnih podatkov«, ali pa bodo med njimi tudi takšni, ki glede na uporabo tega izraza v zakonu niso relevantni (uporaba izraza »relevanten« očitno kaže na to, da izmed vseh tehnično možnih podatkov niso vsi enako pomembni oziroma relevantni). To posega tudi načelo zakonitosti in predstavlja njegovo kršitev (2. člen Ustave RS) ter s tem tudi do enakega varstva pravic. Menimo, da to predstavlja prekomeren poseg v pravice prizadetih posameznikov (22. člen Ustave RS), saj nabor teh podatkov ni določen (načelo zakonitosti, 2. člen Ustave RS).

S spremembo tega člena se prav tako ne daje odgovora na vprašanje, kar predstavlja relevantno časovno obdobje. Izraz »relevantno časovno obdobje« ne pomeni nujno enako, kot besedilo v prvem odstavku 149.b člena »ki obstajajo v času do izdaje odredbe«. Čas izdaje odredbe je namreč posamezen trenutek oziroma dan, razviden iz datuma izdaje odredbe, medtem ko gre pri izrazu »relevantno časovno obdobje« za časovni interval, ki je seveda daljši od trenutka izdaje odredbe. Oba odstavka sta v notranjem neskladju in zato tudi v nasprotju z načelom zakonitosti, določnosti predpisa.

Predlagatelji predmetne ocene za oceno ustavnosti zakona opozarjamo tudi na četrti odstavek 149.b člena zakona, po katerem je dopuščeno, da preiskovalni sodnik z odredbo določi drugačen rok, v katerem razkritje ukrepa po tem členu ni dovoljeno. Rok, ki ga določa zakon (24 mesecev po preteku meseca, v katerem se je zaključilo izvrševanje odredbe), je torej splošni zakonski rok, možno pa ga je tako skrajšati kot podaljšati, pa tudi odpraviti prepoved seznanitve (zajete so torej vse možnosti poseganja v zakonsko določen rok). Dejstvo je, da iz zakona ob zadnjih spremembah in dopolnitvah zakona ni mogoče razbrati, kakšen časovni okvir in v katerih primerih je še sprejemljiv za konkretno dolžino prepovedi seznanitve uporabnika, naročnika ali tretjih oseb s tem, da so bili njihovi podatki posredovani na podlagi 149.b člena.

Glede na to, da se zastavlja vprašanje, ali je ob odsotnosti razlogov tako za morebitno podaljšanje kot skrajšanje tega roka in celo za njegovo odpravo sploh mogoče govoriti o zakonsko določenem roku, ali pa gre za popolno (lahko tudi arbitrarno) diskrecijo preiskovalnega sodnika, to predstavlja kršitev načela pravne države (2. člen Ustave RS), načela enakosti pred zakonom (14. člen Ustave RS), načela enakega varstva pravic (22. člen Ustave RS) ter pravice do sodnega varstva (23. člen Ustave RS).

8. V povezavi s 149.c členom zakona predlagatelji predmetne zahteve za oceno ustavnosti opozarjamo na nejasnost določb, ki se medsebojno prepletajo, in sicer 149.c, 149.č, 149.d in 149.e členom. Med njimi obstaja nejasno alterniranje med pogoji iz prvega odstavka 149.c člena, kar lahko vpliva na prekomerno razširitev primerov, o katerih se sme prikriti ukrep dostopa do podatkov uporabiti. Prvi odstavek 149.c člena nejasno določa pogoje, pod katerimi se lahko operaterju oziroma ponudniku storitev informacijske družbe odredi, da prometne podatke v zvezi s komunikacijo zavaruje in sporoči. Kar predstavlja neskladje z 2. členom Ustave RS, načelom zakonitosti, določenosti predpisa. Nejasno je, kateri pogoj od tistih, ki so navedeni v začetnem delu stavka, je nadomeščen s pogojem, ki se glasi »ali če zakoniti uporabnik komunikacijskega sredstva s tem soglaša«. Če je s tem pogojem nadomeščen kateri od prej določenih pogojev ali pa celo vsi pogoji (razlogi za sum, uradno pregonljivo kaznivo dejanje, predpisana kazen enega ali več let zapor, nujnost pridobivanja prometnih podatkov od določenih oseb iz drugega odstavka 149.a člena zakona), to predstavlja nevarnost, da se lahko postopek preiskovanja znatno razširi in zajame predvsem večji nabor kaznivih dejanj. V takem primeru se kljub soglasju preiskovanca zastavlja vprašanje sorazmernosti predlagane ureditve, kar terjata dodatna pojasnila oziroma predrugačenje besedila določbe. Prvi odstavek 149.b člena tudi določa, da lahko preiskovalni sodnik z novo odredbo odredi podaljšanje izvajanja ukrepa iz tega člena za tri mesece. Glede te nove odredbe ni določen postopek za izdajo, zato ni jasno, ali se jo izda po uradni dolžnosti ali na predlog, niti ni jasno, kakšni razlogi so dopustni za dodatno do tri mesece daljše izvajanje ukrepa iz tega člena. Predlagatelji predmetne zahteve za oceno ustavnosti pri tem opozarjamo, da gre za situacijo, kjer obstajajo le razlogi za sum, kar je relativno nizka stopnja gotovosti glede obstoja kaznivega dejanja in identifikacije morebitnega storilca. Takšna ureditev po našem mnenju dopušča arbitrarno odločanje preiskovalnega sodnika, kar lahko pomeni kršitev načela pravne države (2. člen Ustave RS), načela enakosti pred zakonom (14. člen Ustave RS), načela enakega varstva pravic (22. člen Ustave RS) ter pravice do sodnega varstva (23. člen Ustave RS).

Opozarjamo tudi na določbo drugega odstavka 149.č člena, ki operaterju oziroma ponudniku storitev informacijske družbe daje možnost, da glede posredovanja zahtevanih podatkov (po prvem odstavku je mogoče pridobiti naročniške podatke o lastniku ali uporabniku določenega komunikacijskega sredstva ali storitve informacijske družbe ali o obstoju in vsebini njegovega pogodbenega razmerja z operaterjem oziroma ponudnikom storitev informacijske družbe) sproži postopek preverjanja zakonitosti. V zvezi s tem je v predlagani ureditvi več nejasnosti.

Vprašljivo je, v katerih primerih oziroma iz katerih razlogov lahko operater oziroma ponudnik storitev oceni (zahteva se, da razloge obrazloži), da bi bilo treba podatke namesto policiji ali državnemu tožilcu, ki sta zahtevala njihovo posredovanje, poslati pristojnemu sodišču. Za sodno presojo je določeno, da se ta opravi le glede zakonitosti kategorij podatkov, ki so navedeni v zahtevi. To bo oteženo oziroma nemogoče, ker v tem členu ni definirano, kaj vse so naročniški podatki o lastniku ali uporabniku komunikacijskega sredstva in kaj vse šteje za podatek o obstoju in vsebini njegovega pogodbenega razmerja z operaterjem oziroma ponudnikom storitev informacijske družbe. Sodna kontrola je po mnenju predlagateljev predmetne zahteve zgolj navidezna, saj v tem delu zakon ne določa niti kdaj je treba poslati pisno zahtevo za posredovanje podatkov in zbrane podatke v presojo zakonitosti, niti kateri so podatki, ki se smejo zahtevati. To pomeni, da ni zagotovljena kontrola oziroma dejansko ni učinkovito vzpostavljena, kar predstavlja kršitev načela pravne države (2. člen Ustave RS), načela enakosti pred zakonom (14. člen Ustave RS), načela enakega varstva pravic (22. člen Ustave RS) ter pravice do sodnega varstva (23. člen Ustave RS).

Pri uporabi ukrepov pridobivanja in nadzora podatkov o prometu gre za hud poseg v zasebnost. Zaradi tega je potrebno možnost tovrstnih posegov omejiti izključno na nujne primere, pri tem pa zagotoviti ustrezne varovalke, ki bodo preprečevale zlorabe. Kot je večkrat opozoril tudi Informacijski pooblaščenec, zahteva ta ukrep bistveno manj truda kot tajno opazovanje, policija pa ga zaradi tega uporablja bistveno pogosteje.

Navedeno se navezuje tudi na ureditev prikritega preiskovalnega ukrepa nadzora signala mobilne telefonije. Upošteva drugi odstavek, da se ukrep iz 1. točke prvega odstavka novega 150.a člena zakona lahko odredi, če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, menimo, da pomen 1. točke prvega odstavka tega člena ni jasen, saj je v njej izrecno navedeno, da se z nadzorom signala mobilne telefonije ugotavljajo določeni podatki »za namen priprave ukrepa iz prvega odstavka 149.b člena tega zakona in prvega odstavka 149.c člena tega zakona«. Za ukrepa iz omenjenih 149.b in 149.c člena zakona pa je predviden drugačen dokazni standard, in sicer se ukrepi po teh dveh členih odredijo, če so podani razlogi za sum (dokazni standard je nižji od obstoja utemeljenih razlogov za sum). Določba, ki omogoča, da se izvede nek ukrep, ki je dopusten ob višji stopnji dokazanosti, da je bilo storjeno določeno kaznivo dejanje ali kdo je storilec, kot priprava na drug ukrep, kjer je stopnja dokazanosti obstoja kaznivega dejanja in identitete storilca nižja, je notranje nelogična oziroma nejasna.

Ureditev pogojev za dopustnost ukrepa v primeru 1. točke prvega odstavka 150.a člena, ki nadomešča neposredno ukrepanje po 149.b, 149.c in 150. členu zakona, je po našem mnenju premalo natančna in omogoča preširoko uporabo. Kako je treba razumeti pravni standard, da izvajanje ukrepa iz 149.b člena, 149.c člena in 1. točke prvega odstavka 150. člena zakona »ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami«, ni določeno, zato je mogoče pričakovati, da bo ta ureditev uporabljena v večjem številu primerov kot sicer, ko bi bilo treba pridobiti

ustrezne podatke o prometu v zvezi s komunikacijo osumljenca, oškodovanca ali nekaterih drugih oseb, kot to izhaja iz ureditve po 149.b in 149.c člena zakona oziroma 1. točke prvega odstavka 150. člena zakona. Nesorazmernosti poseganja v komunikacijsko zasebnost prizadetih oseb, ki jo predvideva taka ureditev, ne zmanjšuje niti višji dokazni standard (obstoj utemeljenih razlogov za sum), saj iz besedila člena ni razvidno, ali in kako naj bi se izkazal obstoj nezmožnosti ali nesorazmernih težav za izvajanje ukrepov po 149.b, 149.c in 150. členu, katerih nadomestilo bo uporaba ukrepa iz 150.a člena zakona. Pravni standard, da »odkrivanje lokacije storilca z drugimi ukrepi ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami«, ki je za uporabo ukrepa iz 2. točke prvega odstavka tega člena določen v njegovem tretjem odstavku, je nedorečen, s čimer se kršijo načelo pravne države (2. člen Ustave RS), načelo enakega varstva pravic (22. člen Ustave RS) ter pravica do sodnega varstva (23. člen Ustave RS). Uporaba omenjenega prikritega preiskovalnega ukrepa predstavlja precejšen poseg v zasebnost posameznikov, ki se nahajajo na območju delovanja. Nadzor nad uporabo je potrebno zaupati sodni veji oblasti, ki mora zagotoviti, da so sredstva uporabljena zakonito in dokazi pridobljeni pravilno. Interes preiskave, ki ga zasleduje Policija lahko v posameznih primerih pripelje do zlorabe in napak, ki pogosto negativno vplivajo na postopke v fazi sojenja. Po mnenju predlagateljev zahteve za oceno ustavnosti gre za zelo invaziven ukrep, ki se ne nanaša le na osumljenca, ampak tudi na vse osebe v njegovi bližini. Ker je možnost zlorab zato še toliko večja, morajo biti njegovo izvajanje podvrženo strogi sodni kontroli.

9. Spremenjeni peti odstavek 156. člena zakona ureja ukrep dostopa do bančnih podatkov, pri katerem je tudi potrebno zagotoviti ustrezno sodno varstvo, ki ga določba, kot je sprejeta ne zagotavlja. V tem odstavku je predvideno, da posredovanje podatkov od bank in drugih finančnih institucij pisno zahteva državni tožilec ali policija, ne da bi bilo za tako posredovanje določeno sodno varstvo. Pri tem se zastavlja vprašanje zagotavljanja zakonitosti dostopa do podatkov na podlagi pisne zahteve iz tega odstavka. Šesti odstavek 156. člena zakona za te podatke predvideva, da lahko preiskovalni sodnik z odredbo spremeni (podaljša, skrajša ali odpravi) 24-mesečni rok za prepoved razkritja pridobitve teh podatkov, kar pomeni, da je sodna kontrola zagotovljena za razkrivanje obdelave določenih podatkov, za kontrolo zakonitosti njihovega posredovanja pa ne, čeprav je posredovanje podatkov (katerihkoli) hujši poseg v zasebnost oseb, na katere se ti podatki nanašajo, od tega, koliko časa se osebam ne sme razkriti, da so bili določeni podatki posredovani na podlagi pisne zahteve državnega tožilca ali policije. Takšna ureditev je zato v nasprotju z načelom pravne države (2. člen Ustave RS) in načelom enakosti pred zakonom (14. člen Ustave RS).

a) Neustavnost drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP)

10. Zakon v drugem stavku prvega odstavka ureja hišno preiskavo za primere, če osebe, katere stanovanje se preiskuje, ali njen zastopnik nista dosegljiva. In sicer,

če tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskuje, ali njegov zastopnik ni dosegljiv, mu postavi sodišče pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov, hišno preiskavo pa opravi preiskovalni sodnik. S predlagano spremembo ureditve hišne preiskave s katero se ureja dopustnost hišne preiskave tudi za primer, če osebe, čigar stanovanje se preiskuje, ali njen zastopnik nista dosegljiva in sicer za vse primere, se nesorazmerno posega v ustavno pravico nedotakljivosti stanovanja. Ni jasno, kaj vse je zajeto s pojmom, da nekdo ni dosegljiv, zato je tudi izničena nedotakljivost stanovanja, kar kaže na prekomernost predlagane spremembe. V praksi Ustavnega sodišča RS obstaja primer, iz katerega je jasno razviden pomen varstva pravice do prostorske zasebnosti. Drugi odstavek 36. člena Ustave RS zagotavlja nedotakljivost stanovanja tako, da vsakomur prepoveduje vstop v tuje stanovanje ali druge tuje prostore ali njihovo preiskovanje proti volji stanovalca, ne dovoljuje pa izrecno vstopa brez njegove vednosti. Pravico biti navzoč pri preiskavi ima tisti, čigar stanovanje ali prostori se preiskujejo ali njegov zastopnik, kar določa tretji odstavek 36. člena Ustave RS. Problem predlagane dopolnitve je v tem, da se nedosegljivemu imetniku stanovanja ali drugih prostorov, ki se preiskujejo, postavi pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov, opravi pa jo preiskovalni sodnik. Dejstvo je, da ne glede na to, da bo preiskavo opravil preiskovalni sodnik o postavitvi pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov imetnik stanovanja ni obveščen in zato tudi ne more vedeti, da se času njegove odsotnosti (ki z njegovega stališča ne pomeni nujno nedosegljivosti za organe pregona) lahko opravi hišna preiskava, kar pomeni, da bi prišlo do vstopa v njegovo stanovanje ali druge prostore brez njegove vednosti. Po mnenju vlagateljev predmetne zahteve Ustava RS z določenim namenom dopušča, da se preiskava tujega stanovanja ali drugih prostorov sme opraviti tudi, če je navzoč le zastopnik tistega, čigar stanovanje ali drugi prostori se preiskujejo. Prizadeti stanovalec si namreč zastopnika v naprej izbere sam, in to z namenom, da ga ta nadomešča v primerih, ko sam ne bi mogel osebno poslovati oziroma skrbeti za svoje pravice, obveznosti in pravne koristi v najširšem smislu. To lahko vključuje tudi navzočnost pri uradnih dejanjih uradnih oseb državnih organov, ko izvršujejo svoja zakonska pooblastila, kot v tem primeru hišno preiskavo. Ustava RS torej ne dopušča izrecno postavitve pooblaščenca nedosegljivemu imetniku stanovanja, zaradi česar predlagana ureditev lahko predstavlja takšen poseg v zasebnost imetnika stanovanja, ki je sporen z vidika 36. člena Ustave RS.

Nedotakljivost stanovanja je tako pomemben del pravice do zasebnosti, da ji pravni red zagotavlja tudi kazenskoopravno varstvo. Gre za vprašanje varstva stanovanja kot širšega kroga zasebnosti. Državljanova zasebnost je lahko ogrožena z vdorom v posameznikovo duševnost, v njegovo komuniciranje z drugimi, njegovo telo, obleko, avtomobil, stanovanje. Ker je praviloma izvršilna veja oblasti (policija) tista, ki te ustavne pravice ogroža, je vsebina 36. člena v bistvu namenjena intervenciji sodne oblasti, ki mora izvršilno vejo v tem pogledu strogo nadzorovati.

11. Ustavno sodišče RS je v odločbi št. Up-32/94 z dne 13.4.1995 že sprejelo stališče, »da je človekova zasebnost, katere nedotakljivost zagotavlja 35. člen Ustave, v območju človekovega bivanja bolj ali manj sklenjena celota njegovih ravnanj in

ukvarjanj, občutij in razmerij, za katero je značilno in konstitutivno, da si jo človek oblikuje in vzdržuje sam ali sam z najbližjimi, s katerimi je v intimni skupnosti, na primer z življenjskim partnerjem, in da v njej biva z občutkom varnosti pred vdorom javnosti ali kogarkoli nezaželenega. Običajen in bistven del ali vidik te celote je bivanje, domovanje; materialno okolje zanj je bivališče, dom, stanovanje.« Zato je še toliko bolj pomembno, da je zagotovljeno jamstvo ustavne pravice nedotakljivosti stanovanja, na način, kot izhaja iz Ustave RS, prvega in tretjega odstavka 36. člena, da je stanovanje nedotakljivo in da ima pri preiskavi pravico biti navzoč tisti, čigar stanovanje ali prostori se preiskujejo, ali njegov zastopnik. Način, kot je predviden v drugem stavku prvega odstavka 216. člena zakona predstavlja izničenje te pravice. Pravica do nedotakljivosti stanovanja kot del pravice do zasebnosti je posebej opredeljena, kot že navedeno, v prvem odstavku 36. člena Ustave RS. Predmet varovanja iz prvega odstavka 36. člena Ustave RS je Ustavno sodišče RS opredelilo v odločbi št. Up-430/00: »Izhajajoč iz namena jamstva je predmet varovanja zaključena celota prostorov, ki jih oseba uporablja za bivanje, kjer živi sama ali skupaj s svojimi bližnjimi ter skrito pred očmi javnosti in kamor spusti le osebe, ki jim dovoli vpogled v najbolj skrita področja svojega življenja. Gre za prostore, kjer oseba upravičeno pričakuje, da se jo pusti pri miru, ker je tam doma.« Ustava RS torej s pravico do nedotakljivosti stanovanja ne varuje stanovanja kot objekta, temveč varuje posameznikovo zasebnost v tem prostoru. Tako Ustava RS poleg stanovanja kot takega varuje vsak prostor, glede katerega posameznik upravičeno pričakuje zasebnost in ga šteje kot svoj bivalni prostor. S pravico do nedotakljivosti se varuje stanovanje kot dom, kot zasebnost, ki se dogaja v bivalnih prostorih. Bistvo te zasebnosti je namen bivati v prostoru, kjer se razvija posameznikovo zasebno življenje, zasebnost pa je varovana pred vsakim posegom proti volji stanovalca.

12. Pravica do nedotakljivosti stanovanja (36. člen Ustave RS), ki jo razen Ustave RS varujejo tudi nekateri mednarodni akti s področja človekovih pravic, je ena izmed izvedenk splošne pravice do zasebnosti. Ustavno sodišče RS je v eni od odločitev zasebnost opredelilo kot »v območju človekovega bivanja bolj ali manj sklenjeno celoto njegovih ravnanj in ukvarjanj, občutij in razmerij, za katera je značilno in konstitutivno, da si jo človek vzdržuje sam ali z najbližjimi v intimni skupnosti, in da v njej biva z občutkom varnosti pred vdorom javnosti ali kogarkoli nezaželenega.« Ustava RS varuje zasebnost v prostoru, kot je stanovanje. Zato je ustavna pravica nedotakljivosti stanovanja prepletena in povezana z ustavno pravico varovanja zasebnosti.
13. Na vsebinsko povezanost pravice do zasebnosti s pravico do nedotakljivosti stanovanja kaže tudi prvi odstavek 8. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94), ki se glasi: »Vsakdo ima pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, svojega doma in dopisovanja.« Tako tudi Splošna deklaracija človekovih pravic v 12. členu, ki se glasi: »Nikogar se ne sme nadlegovati s samovoljnim vmešavanjem v njegovo zasebno življenje, v njegovo družino, v njegovo stanovanje ali njegovo dopisovanje

in tudi ne z napadi na njegovo čast in ugled. Vsakdo ima pravico do zakonskega varstva pred takšnim vmešavanjem ali takšnimi napadi.«

Zato je takšna sprememba ureditve hišne preiskave na način, da dopušča hišno preiskavo tudi za primer, če osebe, čigar stanovanje se preiskuje, ali njen zastopnik nista dosegljiva in sicer za vse primere, v neskladju z 8. členom Ustave RS, ker drugi stavek prvega odstavka 216. člena zakona ni v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Slovenijo.

14. S hišno preiskavo se posega v ustavno pravico do nedotakljivosti stanovanja iz 36. člena Ustave RS. Varovana pravica je stanovanje v okviru širšega kroga pravice do zasebnosti (35. člen Ustave RS). Pri hišni preiskavi ima pravico biti navzoča oseba, čigar stanovanje se preiskuje ali njen zastopnik. Le tako sta varovana pravica in namen 36. člena Ustave RS ter 35. člena Ustave RS. Potrebno je izhajati iz namena obeh vrednot, ki ju tudi obe določbi Ustave RS varujeta. Predlagana rešitev ju izvotljuje in je neustavna.
15. Spremenjena določba o hišni preiskavi tudi ne zadostuje spoštovanju načela pravne države iz 2. člena Ustave RS, načela določnosti, saj ni razvidno, kaj vse je zajeto s pojmom, da nekdo ni dosegljiv. Načelo določnosti je praprva pojava pravne države iz 2. člena Ustave RS. Glede na to, da se predvideva s sporno rešitvijo, da se nedosegljivemu imetniku stanovanja ali drugih prostorov, ki se preiskujejo, postavi pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov ter da hišno preiskavo opravi preiskovalni sodnik. Ob tem, da niti ni določeno, kaj pomeni, da nekdo ni dosegljiv. O postavitvi pooblaščenca po uradni dolžnosti imetnik stanovanja niti ne bo obveščen, kar pomeni, da ne bo vedel, da se v času njegove odsotnosti lahko opravi hišna preiskava z vstopom v njegovo stanovanje ali druge prostore brez njegove vednosti. Ustava RS z določenim namenom dopušča, da se preiskava tujega stanovanja ali drugih tujih prostorov sme opraviti tudi, če je navzoč le zastopnik tistega, čigar stanovanje ali drugi prostori se preiskujejo. Ustava RS ne dopušča izrecno privolitev pooblaščenca nedosegljivemu imetniku stanovanja, zaradi česar je takšna predlagana ureditev tudi v neskladju z 2. členom Ustave RS.
16. Ustavno sodišče RS je človekovo zasebnost, nedotakljivost, katero zagotavlja 35. člen Ustave RS, opredelilo kot »v območju človekovega bivanja bolj ali manj sklenjeno celoto njegovih ravnanj in ukvarjanj, občutij in razmerij, za katero je značilno in konstitutivno, da si jo človek oblikuje in vzdržuje sam ali sam z najbližjimi, s katerimi je v intimni skupnosti, na primer z življenjskim partnerjem, in da v njej biva z občutkom varnosti pred vdorom javnosti ali kogarkoli nezaželenega«. V okviru prostorskega vidika zasebnosti je posameznik pred razkritjem svojega ravnanja varovan tam, kjer pričakuje, da bo sam. Varovan je na vsakem kraju, kjer lahko utemeljeno in s tem razvidno za druge pričakuje, da ne bo izpostavljen očem javnosti. Stanovanje nesporno predstavlja takšen kraj. Pri tem velja poudariti, da je za prostor v smislu drugega odstavka 36. člena Ustave RS bistveno, da gre za zaključeno prostorsko enoto, namenjeno in uporabljano za bivanje oziroma opravljanje dejavnosti ter skrito pred očmi javnosti. Za dopustnost

posega v prostorski vidik zasebnosti določa Ustava RS v drugem, tretjem in četrtem odstavku 36. člena posebne pogoje. Po tretjem odstavku 36. člena Ustave RS imajo tisti, čigar prostori se preiskujejo (oziroma njegov zastopnik) pravico biti pri tem navzoč. Skladno s četrtem odstavkom 36. člena Ustave RS se sme preiskava opraviti samo v navzočnosti dveh prič. Iz navedenega izhaja, da je že ustavodajalec ocenil, da morajo biti poleg splošnih pogojev za dopustnost poseganja v človekovo pravico, določenih v tretjem odstavku 15. člena in 2. členu Ustave RS, upoštevana tudi prav posebna jamstva, ki naj zagotovijo sorazmernost poseganja v pravico do prostorske zasebnosti.

17. V skladu s 153. členom ustave morajo biti, *inter alia*, zakoni, podzakonski predpisi in drugi splošni akti v skladu z ustavo. Zakon o kazenskem postopku je zakonski predpis v smislu 153. člena Ustave RS, za presojo katerega njegove ustavnosti je v skladu z 21. členom ZUstS pristojno Ustavno sodišče.
18. Predlagatelj zahteve za presojo ustavnosti obenem opozarja, da pri tej spremembi določbe zakona v delu, kjer ureja dopustnost hišne preiskave tudi za primer, če osebe, čigar stanovanje se preiskuje, ali njen zastopnik nista dosegljiva in sicer za vse primere, ni videti ustavno dopustnega cilja. Ustava RS izrecno ne dopušča postavitve pooblaščenca nedosegljivemu imetniku stanovanja za primer hišne preiskave, zaradi česar je z zakonom predpisana možnost postavitve pooblaščenca po uradni dolžnosti, pri čemer niti ne določa, kaj pomeni biti nedosegljiv, s čimer odpravlja ustavne varovalke posega v nedotakljivost stanovanja in zasebnost, s čimer se nesorazmerno posega v obe ustavni pravici. S tem je dejansko izničena ustavna pravica nedotakljivosti stanovanja in varstva pravic zasebnosti, kar kaže na nesorazmernost in prekomernost ureditve v predlaganem drugem stavku prvega odstavka 216. člena zakona. Bistvo ustavne zaščite nedotakljivosti stanovanja in varstva pravic zasebnosti je ravno v tem, da postavlja varovalke, ki omogočajo spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kot izhaja iz samega namena Ustave RS v 35. in 36. členu (odl. US U-I-25/95).

Poleg hišne preiskave imajo namreč organi pregona še druga dokazna sredstva, s katerimi lahko dosežejo enak cilj. Ravno v tem je presoja sorazmernosti. Ustava RS po mnenju predlagateljev zahteve namenoma izenačuje stanovalca in njegovega zastopnika, ne pa tudi drugih oseb, četudi so to pravni strokovnjaki, na primer odvetniki. Tudi preiskovalni sodniki. Ustava RS z določenim namenom dopušča, da se preiskava tujega stanovanja ali drugih prostorov sme opraviti tudi, če je navzoč le zastopnik tistega, čigar stanovanje ali drugi prostori se preiskujejo. Prizadeti stanovalec, imetnik stanovanjske pravice, si zastopnika vnaprej izbere sam, in to z namenom, da ga ta nadomešča v primerih, ko sam ne bi mogel osebno poslovati oziroma skrbeti za svoje pravice, obveznosti in pravne koristi v najširšem smislu (vključuje tudi navzočnost pri uradnih dejanjih uradnih oseb državnih organov). Četudi je v drugem stavku prvega odstavka 216. člena zakona določeno, da hišno preiskavo v primeru nedosegljivosti imetnika stanovanja opravi preiskovalni sodnik, ni videti ustavno dopustnega cilja, ker ni določeno, kaj pomeni biti nedosegljiv, in dopušča, da se opravi hišna preiskava za vsako ceno ob odsotnosti imetnika

stanovanjske pravice ali njegovega zastopnika, zato tudi niso v zadostni meri kot jo določa Ustava RS varovane ustavna pravica zasebnosti in nedotakljivosti stanovanja in se izničuje namen varovanja obeh omenjenih ustavnih pravic.

III. Predlog za začasno zadržanje in absolutno prednostno obravnavo

19. Predlagatelj Ustavnemu sodišču predlaga, naj do svoje končne odločitve o ustavnosti izpodbijanega tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena zakona v celoti zadrži njegovo izvrševanje. Ob dejstvu, da gre pri predlaganih spremembah zakona, ki ureja kazenski postopek za številna vprašanja, na katera je v postopku obravnave opozarjala tudi Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora, ki se dotikajo uporabe prikritih preiskovalnih ukrepov, ukrepov pridobivanja in nadzora podatkov o prometu in za hud ter nesorazmeren poseg v zasebnost, kar bi moralo biti podvrženo strogemu testu sorazmernosti, lahko ob izvajanju teh ukrepov ob takšni ureditvi, ki so brez ustreznih varovalk, pride do resnega ogrožanja pravic posameznika. Prav tako ob dejstvu, da določba drugega stavka prvega odstavka 216. člena zakona dopušča hišno preiskavo tudi za primer, če osebe, čigar stanovanje se preiskuje, ali njen zastopnik nista dosegljiva in sicer za vse primere, pri čemer ni videti ustavno dopustnega cilja, s čimer gre za izničenje ustavno določene pravice nedotakljivosti stanovanja in varstva pravic zasebnosti, lahko ob izvajanju takšne ureditve pride do resnega ogrožanja neustavnih hišnih preiskav in s tem tudi do resnega ogrožanja 2. člena Ustave RS, ki določa, da je Slovenija pravna in socialna država; 15. člena Ustave RS, ki ureja uresničevanje in omejevanje pravic; slovenske zaveze do mednarodnega prava (8. člen Ustave RS) pa ostajajo neizpolnjene.
20. Nastop težko popravljivih neustavnih posledic se lahko prepreči le tako, da Ustavno sodišče v celoti zadrži izvrševanje tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena zakona do končne odločitve in hkrati določi, da se odločitev izvrši na takšen način, kot se je izvajala do sedaj, s čimer ne bo moglo priti do protiustavnosti notranje zakonodaje.
21. Po drugi strani pa zadržanje izpodbijane določbe ne bi povzročilo nikakršnih škodljivih posledic, saj bi se v tem primeru izvrševanje prikritih preiskovalnih ukrepov ter hišne preiskave začasno izvajalo po prej veljavni določbi zakona in bo tudi ustavno skladno.
22. Predlagatelj Ustavnemu sodišču RS predlaga, da zahtevo obravnava absolutno prednostno. Gre namreč za vprašanje izvajanja prikritih preiskovalnih ukrepov, ki bo podvrženo ustrezni sodni kontroli, z ustreznimi varovalkami, saj gre za posege v zasebnost posameznikov ter ustavno skladnih hišnih preiskav, v skladu z načelom pravne države ter mednarodno prevzetimi obveznostmi. Tveganja za izničenje Ustave RS zaradi takšnih sprememb 148., 149.b, 149.c, 156. in 216. člena zakona

so izjemnega pomena za zagotavljanje pravne države, zato je še toliko pomembnejše, da Ustavno sodišče predmetno zahtevo obravnava absolutno prednostno ter zagotovi takojšnjo uskladitev Zakona o kazenskem postopku z Ustavo RS.

IV. Predlog Ustavnemu sodišču

23. Glede na navedeno predlagatelji predmetne zahteve Ustavnemu sodišču predlagajo, da:

- 1. zaradi nastanka težko popravljivih posledic takoj zadrži izvrševanje tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19);**
- 2. ugotovi, da so tretji in sedmi odstavek 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugi stavek prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19) v neskladju z 2., 8., 14., 15., 22., 23., 35., 36. in 153. členom ustave;**
- 3. razveljavi tretji in sedmi odstavek 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugi stavek prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19);**
- 4. ter Vladi in Državnemu zboru naloži uskladitev tretjega in sedmega odstavka 148. člena, 149.b člena, 149.c člena, 156. člena in drugega stavka prvega odstavka 216. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19) z Ustavo Republike Slovenije v roku 2 mesecev.**

V Ljubljani, 8. maj 2019

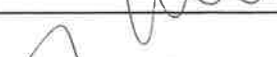
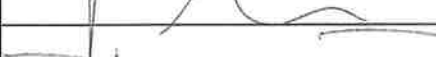
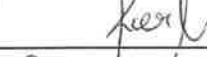
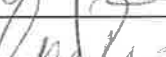
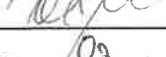

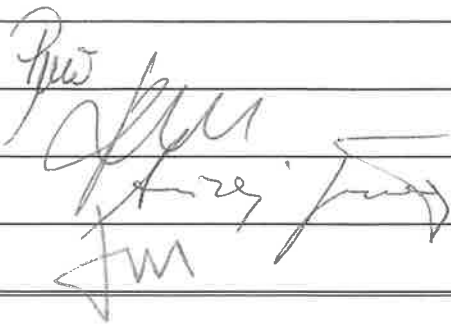
Danijel Krivec,
prvopodpisani poslanec v imenu predlagateljev zahteve

Priloga:

- seznam poslank in poslancev, ki vlagajo zahtevo

PODPISI POSLANK IN POSLANCEV SDS

ŠT.	IME IN PRIIMEK	PODPIS
1.	DANIJEL KRIVEC	
2.	ANJA BAH ŽIBERT	
3.	FRANC BREZNIK	
4.	NADA BRINOVŠEK	
5.	ZVONE ČERNAČ	
6.	BORIS DOBLEKAR	
7.	MAG. KARMEN FURMAN	
8.	JELKA GODEC	
9.	MAG. BRANKO GRIMS	
10.	EVA IRGL	
11.	JANEZ JANŠA	
12.	ALENKA JERAJ	
13.	MAG. DEJAN KALOH	
14.	FRANCI KEPA	
15.	JOŽEF LENART	
16.	SUZANA LEP ŠIMENKO	
17.	TOMAŽ LISEC	
18.	DR. ANŽE LOGAR	
19.	ŽAN MAHNIČ	
20.	BOJAN PODKRAJŠEK	
21.	MAG. MARKO POGAČNIK	

ŠT.	IME IN PRIIMEK	PODPIS
22.	MARIJAN POJBIČ	
23.	FRANC ROSEC	
24.	MAG. ANDREJ ŠIRCELJ	
25.	JOŽE TANKO	

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR
Poslanska skupina Levica

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana
t: 01 478 96 49, f: 01 478 98 45, e: ps-levica@dz-rs.si, www.dz-rs.si

Ime in priimek	Podpis
Dr. Matej T. Vatovec	
Luka Mesec	
Violeta Tomić	
Dr. Franc Trček	
Miha Kordiš	
Nataša Sukič	
Boštjan Koražija	
Željko Cigler	
Primož Siter	